

[Hjermind.]

sammen med stærkere eller svagere Ønsker om Amnesti eller Benaadning.

Om det foreliggende Lovforslag gælder, at der hermed hverken er Tale om Amnesti eller Benaadning. Til Amnesti maatte kræves for det første en Eftergivelse af de idømte Straffe og for det andet en Fritagelse for Tiltale i de Sager, der endnu er løbende, eller som maatte dukke op. Der er ikke Tale om noget saadant i Lovforslaget. Lovforslaget maa ganske jævnt betragtes som et Led i Resocialiseringen, intet andet. Ved Behandlingen af Revisionsforslaget sidste Sommer pegede jeg paa, at det nu var dette Spørgsmaal, der vilde komme for, og at mit Parti ansaa det for betydningsfuldt, at en Indsats paa dette Omraade blev gjort. Vi er her i Danmark bedre stillet end de fleste andre Lande, idet de andre har et meget større Antal dømte og Folk, der er idømt ganske smaa Straffe, f. Eks. er der i Norge ca. 60 000 Sager, hvoraf alene de 40 000 er for Medlemsskab i N.S., medens vi i det hele kun har ca. 12 000 Sager. Derfor er Problemet i Norge, særlig med Hensyn til at faa N.S.'s Medlemmer ind paa Arbejdspladserne, betydeligt større end her.

Tilpasningen til Samfundslivet for de paagældende dømte er imidlertid ikke gjort med denne Lov. Sagen har, som det har været nævnt i den offentlige Debat, to Sider: den ene er den løsladtes egen Indstilling over for Samfundet, og den anden er Samfundets Indstilling over for eller Modtagelse af den løsladte. Det er ikke nok alene at drøfte det sidste Spørgsmaal. Ogsaa de løsladtes egen Holdning spiller en Rolle, og jeg tror, at det vilde være af Interesse, om den højtærede Minister vilde give Tinget noget nærmere Oplysning om de Erfaringer, man har gjort paa dette Omraade, og hvad man under Fængselsperioden gør for at udvikle, uddanne og forberede de dømte, særlig de unge Fanger, til at komme ind i Samfundet igen i Stedet for at skulle leve paa Kant med Samfundet.

Det andet Spørgsmaal, Samfundets Indstilling over for den løsladte, er heller ikke løst ved denne Lov. Denne Indstilling og Modtagelse bestemmes i det hele ikke af Paragraffer, men for største Delen af selve Livet ude paa Arbejdspladserne. Det er derfor glædeligt at høre af Ministerens Fremsettelsestale, at der i det store og

hele er en tilfredsstillende Udvikling paa Arbejdspladserne. Her spiller de løsladte selv en Rolle og er med til at bestemme Modtagelsen ved en rolig Optræden, der ikke udfordrer andre paa Arbejdspladsen. Alt dette berøres i og for sig slet ikke af denne Lovs Regler om at kunne faa Næringsbrev, Vandrebrev, offentlig Understøttelse o.s.v.

Ved Lovforslagets Enkeltheder, der er nøje refereret af den højtærede Justitsminister, skal jeg ikke opholde mig. Jeg gaar, efter hvad der tidligere er sagt i Dag, ud fra, at der vil blive Lejlighed til en Udvalgsbehandling til Drøftelse deraf og ogsaa til Drøftelse af de enkelte Rettigheder, men tillige for at faa nærmere Oplysninger om Omfanget af Lovens Virkninger, særlig med Hensyn til § 3, der omhandler Adgangen til at drive saadanne Erhverv, som kræver offentlig Autorisation. Om Omfanget af Lovens Virkninger mener jeg paa Grundlag af de Oplysninger, vi har faaet, at kunne sige, at der, som jeg nævnte før, er afsagt ca. 12 200 Domme ved Underretten, og at der i Øjeblikket sidder i Fængsel ca. 3 000 Afsonere og ca. 1 200 i Varetagt, og man regner efter det oplyste med, at der pr. 1. August 1947 vil blive ca. 2 500 à 3 000 tilbage med længere Fængselsstraffe. Man vil deraf og af en Gennemgang af de forskellige Domme kunne regne ud, at Loven vil komme til at omfatte en ca. 9 000—10 000 Personer. Af disse vil ca. 7 000—8 000 falde ind under § 1 og ca. 2 000 under § 2, det vil altsaa sige, at de har Adgang til at faa Næringsbrev o.s.v., men det er naturligvis kun et meget lille Antal, der faktisk vil faa nogen Anvendelse af Lovens Regler. Det fremgaar i øvrigt af Bemærkningerne til Lovforslaget, at man allerede paa den gældende Næringslovs Grund, efter Næringslovens § 3, vil kunne give Dispensation i meget vidt Omfang for de dømte med Hensyn til Næringsbrev og Vandrebrev, og Bestemmelserne om Aldersrente vil næppe faa nogen praktisk Betydning for dem, der er domfældt efter denne Lov.

Man kan — og det vil man maaske ogsaa gøre — ved den almindelige Diskussion om Loven rejse en Indvending, nemlig at en Række andre Lovovertrædere, som straffes med forskellige Straffe eller med Fængselsstraf for en forsættelig Lovovertrædelse paa mindst 4 Maaneder, vil lide Tab af Næringsretten og en lang Række andre Rettigheder. Den Ulighed kunde i og for